

— Така ли? Значи, ти и нея си подучвала! — гнѣвно извикаха царътъ и царицата и тъй се разсърдиха, че планини се разтрѣпераха.

— Не, не съмъ я подучвала! Не съмъ, царю милостиви, и благородна царице! Не съмъ, защото и азъ страдамъ, щомъ нѣмате вие поданици; нѣма вече за кого да ви говоря... Всичко, всичко е извършила тази проклета смъртъ!

И Завистьта закърши ржцѣ, зарони сълзи.

— Доведете я тукъ! — изрева като мощенъ вихъръ царъ Свадъ и изъ очитѣ му изригна нажежениятъ блѣсъкъ на гнѣва. Малко остана да се запали рошавата дрѣха на Завистьта.

— Да! Смъртъта, смъртъта доведете тукъ! — изкрѣска царица Злоба и заканително задвижи тънкия прѣстъ на дѣсницата си

Но никждѣ не можаха да намѣрятъ Смъртъта, защото дѣто нѣма нищо, тамъ и безстрашната Смъртъ не стои. Тя наврѣме бѣ избѣгала отъ своитѣ жестоки господари.

— Имала щастие! — гнѣвно изрева царъ Свадъ. „Ей тъй щѣхъ да я унищожа!“ — и желѣзната му плѣсница така силно пролѣтѣ изъ въздуха, че раздроби съсѣдната планина на прахъ.

— Кажи, кажи, ти душманке на нашитѣ поданици, какво ще правишъ сега безъ тѣхъ? — сумти царица Злоба и дърпа безъ жалъ косата на разтрепераната Завистъ.

А Завистьта едва продума:

— Задъ снѣжна планина, въ дълбока кула **Лѣнностьта** варди окованата въвъ вериги **Работа**. При нея искамъ да ви заведа, мои господари, защото тя ще може да ви прѣнесе въ царството на царъ Мира, дѣто има много, много поданици.

— Бързай, бързай тогава! — извикаха царътъ и царицата съ единъ гласъ.